

Starší David A. Bednar
Kvorum Dvanácti apoštolů

Pojďte a vizte

Církev Ježíše Krista vždy byla, je a bude misionářskou církví.

Mé poselství je určeno obzvláště těm, kteří nejsou členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Budu se věnovat zásadní otázce, kterou si mnozí z vás mohou klást: „Proč mi Svatí posledních dnů tak dychtivě vyprávějí o tom, čemu věří, a vybízí mě, abych se dozvěděl něco o jejich Církvi?“

Modlím se o to, aby mi Duch Páně pomohl efektivně předat odpověď na tuto důležitou otázku a aby vám pomohl jí jasně porozumět.

Božské pověření

Oddaní učedníci Ježíše Krista vždy byli, jsou a budou odvážnými misionáři. Misionář je následovník Krista, který o Něm svědčí jakožto o Vykupiteli a hlásá pravdy Jeho evangelia.

Církev Ježíše Krista vždy byla, je a bude misionářskou církví. Jednotliví členové Spasitelovy Církve přijali posvátný závazek pomáhat naplňovat božské pověření, které dal Pán svým apoštolům, jak je to zaznamenáno v Novém zákoně:

„Protož jdouce, učte všechny národy, kritíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého,

Učíce je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen.“ (Matouš 28:19–20.)

Svatí posledních dnů berou tuto zodpovědnost učit všechny lidi ve všech národech o Pánu Ježíši Kristu a Jeho znovuzřízeném evangeliu vážně. Věříme, že tutéž Církev, kterou Spasitel založil v dávných dobách, ustavil znovu na zemi v posledních dnech. Součástí Jeho dnešní Církve jsou nauky, zásady, kněžská pravomoc, obřady a smlouvy Jeho evangelia.

Když vás vybízíme, abyste s námi šli na shromáždění nebo se učili s misionáři na plný úvazek, nesnažíme se vám prodat nějaký produkt. Jako členové Církve nezískáváme odměny nebo bonusové body v jakési nebeské soutěži. Neusilujeme o prosté zvýšení

počtu členů Církve. A co je nejdůležitější, nesnažíme se vás přinutit věřit tomu, čemu věříme my. Vybízíme vás, abyste si vyslechli znovuzřízené pravdy evangelia Ježíše Krista, abyste mohli studovat, přemítat, modlit se a zjistit sami pro sebe, zda je to, o co se s vámi dělíme, pravdivé.

Někteří z vás mohou říci: „Ale já už v Ježíše věřím a řídím se Jeho učením“ nebo: „Nejsem si jist, zda Bůh opravdu existuje“. Naše pozvání nejsou snahou zlehčovat vaše náboženské tradice nebo životní zkušenosti. Vezměte vše, o čem víte, že je pravdivé, dobré a chvályhodné – a vyzkoušejte naše poselství. Tak jak Ježíš pokynul dvěma svým učedníkům: „Podte a vizte“ (Jan 1:39), vás i my vyzýváme, abyste přišli a podívali se, zda znovuzřízené evangelium Ježíše Krista nerozšíří a neobohatí to, čemu již nyní věříte, že je pravdivé.

Vskutku pocítujeme posvátnou zodpovědnost za to, abychom přinesli toto poselství každému národu, pokolení, jazyku a lidu. A přesně to nyní děláme prostřednictvím armády čítající dnes více než 88 000 misionářů na plný úvazek, kteří pracují ve více než 150 suverénních státech po celém světě. Tito pozoruhodní muži a ženy pomáhají členům naší Církve naplňovat božsky danou a osobní zodpovědnost, kterou má každý z nás – hlásat věčné evangelium Ježíše Krista. (Viz NaS 68:1.)

Víc než jen duchovní povinnost

Naše dychtivost hlásat toto poselství však nepramení jen ze smyslu pro duchovní povinnost. Naše touha dělit se s vámi o znovuzřízené evangelium Ježíše Krista je spíše odrazem toho, jak jsou pro nás tyto pravdy důležité. Myslíme, že to, proč se vám tak otevřeně snažíme objasnit, v co věříme, dokáží nejlépe popsat pomocí zážitku, který

jsme s manželkou měli před mnoha lety se dvěma našimi syny.

Jednou večer jsme se Susan stáli doma u okna a pozorovali své dva malé synky, jak si venku hrají. Během jejich dobrodružné hry se mladší z nich při malé nehodě lehce zranil. Ihned jsme rozpoznali, že se ne jedná o vážný úraz, a rozhodli jsme se nespěchat mu hned na pomoc. Chtěli jsme zpovzdálí sledovat, zda některá z rodinných diskusí o bratrské laskavosti padla na úrodnou půdu. Co se stalo pak, bylo velmi zajímavé a poučné.

Starší bratr utěšoval toho mladšího a opatrně mu pomohl dojít zpátky do domu. Se Susan jsme si stoupli ke kuchyni, abychom viděli, co bude dál, a byli připraveni zasáhnout, kdyby mělo dojít k další fyzické újmě nebo kdyby bezprostředně hrozila nějaká vážná nehoda.

Starší bratr přitáhl židli ke kuchyňskému dřezu. Vylezl na ni, pomohl nahoru svému bratrovi, pustil vodu a začal odřenou paži svého bratříčka

vydatně polévat prostředkem na mytí nádobí. Snažil se co nejjemněji zbavit odřeninu špíny. Reakci jeho bratříčka na tuto proceduru lze adekvátně popsat jedině těmito slovy ze svatých písem: „A budou mít příčinu ke kvílení a k pláči a k nářku a k skřípění zubů.“ (Mosiáš 16:2.) Ten chlapec opravdu kvílel!

Když mu bratr paži umyl, opatrně mu ji osušil ručníkem. Kvílení nakonec ustalo. Starší bratr pak vylezl na kuchyňskou linku, otevřel skříňku a našel novou tubu hojivé masti. I když bratříčkova odřenina nebyla nijak hluboká ani velká, starší bratr mu po celé délce zraněné paže nanesl skoro všechnu mast z tuby. Bratříček už znovu křičet nezačal, neboť hojivé účinky masti se mu zamlouvaly více, než nakolik dokázal ocenit čistící účinky prostředku na nádobí.

Starší bratr se znovu vrátil ke skřínce, v níž našel mast, a našel tam novou krabičku sterilních obvazů. Ty pak vybalil a důkladně ovázal bratříčkovi paži odshora až dolů – od zápěstí

až k lokti. Když byla krize zažehnána a mýdlové bubliny, mast a obaly od obvazů byly po celé kuchyni, oba chlapci seskočili ze židle s velkým a veselým úsměvem na tváři.

To, co se stalo pak, je nanejvýš důležité. Zraněný bratr posbíral zbylé obvazy a téměř prázdnou tubu s mastí a zamířil s nimi zpátky ven. Rychle vyhledal své kamarády a začal jim mazat paže mastí a ovinovat je obvazy. Upřímnost, nadšení a rychlost jeho reakce na nás se Susan hluboce zapůsobily.

Proč to ten chlapec udělal? Povšimněte si prosím, že okamžitě a intuitivně chtěl svým přátelům dopřát totéž, co pomohlo jemu, když se zranil. Toho chlapečka nebylo zapotřebí nutit, vyzývat, nabádat nebo vybízet k činu. Jeho touha podělit se byla přirozeným důsledkem nanejvýš užitečného a prospěšného osobního prožitku.

Mnozí z nás dospělých se chováme úplně stejně, když nalezneme léčbu nebo medikament na úlevu od bolesti,

jíž jsme dlouho trpěli, nebo když nám něčí rada umožní čelit překážkám s odvahou a vyrovnávat se s těžkostmi s trpělivostí. Podělit se s ostatními lidmi o to, co pro nás má velký význam nebo co nám pomáhá, není vůbec nic neobvyklého.

Toto je obzvláště zjevné v záležitostech, které mají velký duchovní význam nebo dopad. Například jeden příběh v knize písem známé jako *Knihy Mormonova* popisuje sen, který měl za dávných dob prorok a vůdce jménem Lehi. Středobodem Lehiova snu je strom života – který je znázorněním „[lásky] Boží“, jež je „nejvíce žádoucí ze všech věcí“ a „nejradostnější pro duši“. (1. Nefi 11:22–23; viz také 1. Nefi 8:12, 15.)

Lehi vysvětlil:

„A stalo se, že jsem vykročil a pojedl z jeho ovoce; a shledal jsem, že je nadmíru sladké, sladší než vše, co jsem kdy ochutnal. Ano, a spatřil jsem, že jeho ovoce je bílé a že převyšuje veškerou bělost, jakou jsem kdy viděl.

A když jsem pojedl z jeho ovoce, naplnilo to mou duši nesmírně velikou radostí; pročez, počal jsem si přát, aby má rodina z něho pojedla také.“ (1. Nefi 8:11–12; zvýraznění přidáno.)

Největším projevem lásky Boha k Jeho dětem je smírná oběť a Vzkříšení Pána Ježíše Krista a Jeho působení ve smrtelnosti. Ovoce onoho stromu lze považovat za symbol požehnání plynoucích ze Spasitelova Usmíření.

Když Lehi pojedl z ovoce stromu a zažil velikou radost, byla jeho okamžitou reakcí hlubší touha podělit se o to se svou rodinou a sloužit jí. A tak, když se obrátil ke Kristu, obrátil se zároveň s láskou a službou k ostatním.

Další důležitá příhoda v *Knize Mormonově* popisuje, co se stalo muži jménem Enos poté, co Bůh vyslyšel a zodpověděl jeho upřímnou a naléhavou modlitbu.

Řekl:

„A duše má hladověla; a já jsem poklekl před svým Tvůrcem a volal jsem k němu v mocné modlitbě a v úpěnlivé prosbě za svou vlastní duši; a po celý den jsem k němu volal; ano, a když přišla noc, stále ještě jsem pozvedal svůj hlas vysoko, až dosáhl nebes.

A přišel ke mně hlas řka: Enosi, tvoje hříchy jsou ti odpuštěny a ty budeš požehnán.

A já, Enos, jsem věděl, že Bůh nemůže lháti; pročez, moje vina byla zahlazena.

A já jsem pravil: Pane, jak se to stalo?

A on mi pravil: Pro tvou víru v Krista, kterého jsi nikdy předtím neslyšel ani neviděl. ... Pročez hled, víra tvá tě uzdravila.

Nyní, stalo se, že *když jsem uslyšel tato slova, počal jsem pocítovati touhu*

po blahu svých bratří, Nefitů; pročez, vylil jsem za ně celou svou duši Bohu.“ (Enos 1:4–9; zvýraznění přidáno.)

Když se Enos obrátil k Pánu „s celým úmyslem srdce“ (2. Nefi 31:13), prohloubil se zároveň jeho zájem o blaho jeho rodiny, přátel a bližních.

Trvale platné ponaučení, které získáváme z těchto dvou příběhů, spočívá v tom, jak je důležité zažít ve vlastním životě požehnání plynoucí z Usmíření Ježíše Krista, jež jsou předpokladem k upřímné a opravdové službě, která je něčím mnohem více než jen tím, že něco „děláme jen ze setrvačnosti“. Podobně jako Lehi, Enos a náš malý chlapec v příběhu, který jsem vyprávěl, pocítujeme i my jako členové Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů tu a tam úzkost spojenou s duchovní nejistotou a hříchem. Rovněž pocítujeme očištění,

klid svědomí, duchovní uzdravení a obnovu a vedení, které lze získat jedině tím, že se naučíme zásadám Spasitelova evangelia a budeme podle nich žít.

Usmíření Ježíše Krista nám poskytuje čisticí prostředek nutný k tomu, abychom se stali znovu čistými a neposkvrněnými; utišující balzám k uzdravení duchovních ran a k odstranění viny; a ochranu, jež nám umožňuje zůstat věrnými v časech dobrých i zlých.

Absolutní pravda existuje

Vám, členové rodin a přátelé, kteří nejste členy Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů, jsem se pokusil vysvětlit základní důvody toho, proč jsme misionáři.

Ve světě, jenž v čím dál větší míře pohrdá pravdou a zavrhuje ji, existuje absolutní pravda. V budoucnu „každé koleno [poklekně]“ a „každý jazyk [vyzná], že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha Otce“. (Filipenským 2:10–11.) Ježíš Kristus je s absolutní jistotou Jednorozený Syn Nebeského Otce. Jako členové Jeho Církve svědčíme o tom, že On žije a že Jeho Církev byla znovuzřízena ve své plnosti v těchto posledních dnech.

To, že vás vyzýváme, abyste si něco zjistili o našem poselství a vyzkoušeli ho, pramení z pozitivního vlivu, který má evangelium Ježíše Krista na náš život. Někdy můžeme ve své snaze působit neohrabaně, ukvapeně, či dokonce neodbytně. Prostě jen toužíme podělit se s vámi o pravdy, jež jsou pro nás nejcennější.

Jako jeden z apoštolů Páně vám z celé síly své duše vydávám svědectví o Jeho božskosti a o tom, že On skutečně žije. A vyzývám vás: „Podte a vizte“ (Jan 1:39), v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

President Thomas S. Monson

Než se opět sejdeme

Kéž všichni přemítáme o pravdách, které jsme slyšeli, a kéž nám tyto pravdy pomohou stát se ještě statečnějšími učedníky.

Bratři a sestry, prožili jsme spolu dva nádherné dny naplněné inspirovanými poselstvími. Duch, kterého jsme během těchto konferenčních zasedání pocítovali, se dotkl našeho srdce a posílil naši víru. Nyní, na závěr, děkujeme našemu Nebeskému Otci za Jeho mnohá požehnání.

Hudba, kterou jsme si během jednotlivých zasedání vyslechli, byla povznášející a inspirující. Modlitby, které zde zazněly, nás pozvedly blíže k nebi.

Jménem celé Církve bych rád z celého srdce poděkoval Bratřím, kteří byli na této konferenci uvolněni ze svého povolání. Budou nám chybět. Jejich přínos k dílu Páně je ohromný a budou jím ovlivněny mnohé generace, které teprve přijdou.

Kéž se vrátíme domů s odhodláním v srdci, že budeme o trošku lepšími lidmi, než jsme byli v minulosti. Kéž jsme trošku laskavější a ohleduplnější. Kéž podáváme pomocnou ruku nejen ostatním členům naší Církve, ale také

